

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vejnara a soudkyň JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph. D. a JUDr. Lucie Bičákové ve věci

žalobce: **[Jméno a Příjmení]**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Pujmanem
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2

proti žalované: **MAFRA, a. s.**, IČO 45313351
sídlem Karla Engliša 519/11, 150 00 Praha 5 – Smíchov
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Urbánkem
sídlem Na Kozáčce 7/1289, 120 00 Praha 2

o ochranu osobnosti

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 18. března 2025,
č. j. 10 C 144/2024-109

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení 10 043 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jiřího Urbánka.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně rozsudkem označeným v záhlaví zamítl žalobu, kterou se žalobce po žalované domáhal zdržet se výroku, že žalobce přijal dar od [Společnost 1] resp. [Společnost 1], a to vůči žalobci a jakýmkoli třetím osobám, ať již ústní, písemnou či elektronickou formou (*výrok I*).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

2. Dále zamítl žalobu, kterou se žalobce po žalované domáhal odstranění veškerých příspěvků v souvislosti s výrokem, že žalobce přijal dar od společnosti [Společnost 1] s. r. o., zejména pak odstranit z internetových stránek portálu www.iDnes.cz. výrok „xxx xxx xxx“, a výrok „Upřesnění Společnost [Společnost 1] poskytla dar společnosti [Společnost 2], ve prospěch [Jméno a Příjmení]. Vyplyvá to z účetní uzávěrky společnosti [Společnost 1] za rok 2022 zveřejněné v obchodním rejstříku. Dar zmiňuje firma v kapitole o přijatých a poskytnutých darech a je v daném roce jediný. V uzávěrce uvádí následující: „Účetní jednotka v průběhu sledovaného období eviduje poskytnutý dar ve výši 1 269 369,36 Kč z titulu části nákladů hrazených ve prospěch [Jméno a Příjmení] společnosti [Společnost 2]“ (aktualizováno dne 6. února 2024)“ (*výrok II*).
3. Konečně zamítl i žalobu, kterou se žalobce po žalované domáhal zveřejnění písemné omluvy na internetových stránkách portálu www.iDnes.cz: „Redakce iDnes.cz se omlouvá panu [Jméno a příjmení] za nepravdivé informace v článcích „xxx. xxx“ ze dne xxx, a „xxx“ ze dne xxxx, o tom, xxx xxx xxx. Xxx xxx xxx. Za způsobené potíže se panu [Jméno a příjmení] hluboce omlouváme.“(*výrok III*).
4. Žalobci uložil zaplatit žalované k rukám jejího právního zástupce na náhradě nákladů řízení částku 25 591,50 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (*výrok IV*).
5. Žalobce se žalobou na ochranu osobnosti domáhal omluvy, odstranění v rozsudku citovaných výroků a zdržení se jejich publikace. Odmítl, že by osobně obdržel jakýkoli dar, a uvedl, že tato lživá informace významně zasáhla do jeho osobnostních práv tak, že poškodila jeho dobrou pověst. Po zveřejnění uvedeného textu se stal terčem verbálních útoků na sociálních sítích.
6. Žalovaná nárok žalobce neuznala. Publikovala napadené články s tím, že šlo o věc veřejného zájmu - hospodaření spolku [Společnost 1] České republiky, IČO xxx. Kritika se vztahovala i k její dceřiné společnosti [Společnost 1] s. r. o., která i přes ztrátové hospodaření poskytla dar z xxx xxx xxx. Účelem daru byla podpora žalobce, proto informace uvedená v článcích není nepravdivá. Na výzvu žalobce žalovaná k článkům publikovala upřesnění.
7. Soud I. stupně provedl dokazování a jeho výsledky popsal v odst. 7 až 14 napadeného rozsudku. Při posouzení žalobních nároků vyšel z toho, že žalobce jako xxx je osobou veřejného zájmu. Rovněž hospodaření [Společnost 1] a jeho dceřiné společnosti jsou věcí veřejného zájmu. Dovodil proto, že žalobce a [Společnost 1] ČR jsou povinny akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiné subjekty.
8. Dovodil dále, že zdržovacímu výroku lze vyhovět jen tehdy, když šíření napadených informací pokračuje, to se však podle soudu I. stupně neděje. Ani odstranění výroků obvodní soud nevyhověl, neboť informace o daru ve prospěch žalobce se opírá o výrok z účetní závěrky [Společnost 1] ČR zveřejněné ve sbírce listin obchodního rejstříku. Nejde podle soudu I. stupně o nepravdivou informaci způsobitou zasáhnout do osobnostních práv žalobce poté, co žalovaná zveřejnila dne 6. 2. 2024 její upřesnění. Co se týče žalobcem požadované omluvy, posoudil soud I. stupně nárok jako nedůvodný: žalobce se domáhal, aby omluva vysvětlila, že nepřijal dar „osobně k libovolnému použití“, ale v rámci své xxx činnosti. Přitom z článku žalované plyne, že se jednalo o finanční podporu činnosti žalobce jako xxxho závodníka. Žalovaná citovala z účetní závěrky, proto soud nepotřeboval doplnit dokazování k tvrzení žalobce, že finanční podpora byla poskytnuta nejen ve prospěch žalobce, ale všech závodníků spadajících pod společnost [Společnost 2]. Způsobení újmy žalobci, který tvrdil, že je v důsledku článku žalované na něj pohlíženo jako na prominentního

závodníka, soud I. stupně neshledal. Měl za to, že na žalobce je obecně pohlíženo jako na závodníka podporovaného [Společnost 1] a JUDr. Š., který je jeho xxx a xxx [Společnost 1] ČR.

9. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně podle úspěchu ve věci tak, že jejich náhradu přiznal žalované zastoupené advokátem, a to ve výši upravené advokátním tarifem č. 177/1996 Sb.
10. Žalobce podal proti rozsudku včasné odvolání. Namítl neúplná skutková zjištění, neprovedení navržených důkazů, zejména výslechu svědků M. Č., M. M., J. P. a JUDr. J. Š. k tvrzení, jak byly zveřejněné informace vnímány ve sportovním prostředí, dále R. G. k výkladu textu o poskytnutém daru v účetní závěrce, a dalších navržených důkazů včetně účastnického výslechu žalobce. Namítal rovněž neudělení poučení o neunesení důkazního břemene, nesprávné právní hodnocení a částečnou nepřezkoumatelnost rozsudku v důsledku nedostatečného odůvodnění. Vytkl žalované, že informace o daru poskytnutém [Jméno a Příjmení] xxx xxx je lživá. Upřesnění zveřejněné informace, že se podle účetní závěrky společnosti [Společnost 1], s. r. o. jednalo o dar společnosti [Společnost 2] ve prospěch [Jméno a Příjmení], označil jako hrubě zavádějící. Má za to, že upřesněním nebylo publikování lživé informace zhojeno.
11. Uvedl, že redaktor V. J. byl před zveřejněním článků informován o tom, že žalobce není osobou obdarovanou společností [Společnost 1] s. r. o. Žalobci nebyl dán prostor se k tvrzení žalované vyjádřit. Jednání žalované porušilo novinářský etický kodex, soud I. stupně jej však k důkazu neprovedl. Žalovaná nehledala odpovědně objektivní pravdu. Dále odvolatel namítl, že nebylo provedeno dokazování k posouzení jeho osoby jako osoby veřejného zájmu. Sám se takovou osobou necítí ani se tak nechová, na veřejnosti se tak neprojevuje. Odvolatel rozhodně nesouhlasil s tím, že soud I. stupně využil na podporu svých úvah v jeho neprospěch důkazy, které předložil žalobce k prokázání svých tvrzení. Spatřuje v tom nepřipustně aktivistický přístup soudu.
12. Ani tvrzení, že primárním účelem článků byla kritika hospodaření [Společnost 1] a společnosti [Společnost 1], neoslabuje jejich dopad do osobnostních práv žalobce. Odvolatel rozhodně nesouhlasí se závěrem soudu, že do jeho práv nemohlo být předmětnými články zasazeno. Vnitřní rozpornost odůvodnění rozsudku spatřuje v tom, že soud I. stupně připustil, že by za určitých okolností zdržovacímu výroku a požadavku omluvy vyhověl. Zamítnutí žaloby bylo pro žalobce překvapivé.
13. Odvolatel odmítl zdůvodnění soudu, proč nelze vyhovět zdržovacímu výroku. V době digitálního šíření informací postačí, když žalovaná ponechává předmětné články na svém webu. Jsou snadno dohledatelné, a tudíž veřejnosti dostupné. Doktrína z roku 2005, kdy se informace šířily analogově, je podle něj překonaná.
14. Zdůraznil v odvolání, že negativní dopad zveřejněných informací byl v řízení prokázán, narušil jeho dobrou pověst. Závěrem navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že jeho žalobě zcela vyhová a přizná mu náhradu nákladů řízení.
15. Žalovaná podala k odvolání písemné stanovisko, navrhla v něm rozsudek jako věcně správný potvrdit. K neprovedení některých důkazů uvedla, že soud I. stupně svůj postup řádně odůvodnil. Setrvala na své argumentaci, že v člancích podala pravdivou informaci přípustně zjednodušenou, aniž by zasáhla do práv žalobce. Kontext celého článku hovoří o xxx úspěších [Jméno a Příjmení], a proto žalobcem namítané sdělení má pouze ten význam, že šlo ze strany [Společnost 1] o dar, určený na podporu xxx závodní činnosti žalobce. V upřesnění potom žalovaná uvedla, že šlo o dar

společnosti [Společnost 2], který byl určen z části na náklady ve prospěch [Jméno a Příjmení]. Připomněla rovněž podporu [Společnost 1] ČR z veřejných prostředků, která je důvodem zájmu veřejnosti o jeho hospodaření.

16. Žalobce při jednání odvolacího soudu zdůraznil, že se v tomto řízení brání proti názorům, že výše uvedený dar poskytnutý společnosti [Společnost 1] užil pro svou soukromou spotřebu. Tyto názory jej nepříznivě zasáhly právě po zveřejnění napadených článků publikovaných žalovanou. Zároveň odmítl, že je osobou veřejného zájmu, je pouze známým sportovcem, na veřejnosti se nijak jinak neprojevuje. Přirovnal své postavení profesionálního sportovce k zaměstnanci xxx [Společnost 2], a rozhodně odmítl, že by obdržel jakýkoli finanční dar.
17. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou a že splňuje náležitosti uvedené v ust. § 205 o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to způsobem vyplývajícím z § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. Po provedeném jednání dospěl k závěru, že odvolání je neopodstatněné.
18. Soud I. stupně dospěl na základě provedeného dokazování k náležitým skutkovým zjištěním. Neprovedení dalších navržených důkazů dostatečně zdůvodnil. Tento postup k odvolací výhradě žalobce odvolací soud přezkoumal a dospěl k závěru, že provedené důkazy postačovaly k učinění závěru o skutkovém stavu, a proto odpovídalo zásadě hospodárnosti řízení v dokazování nepokračovat. Se skutkovým závěrem soudu I. stupně se odvolací soud po posouzení odvolací argumentace žalobce ztotožnil.
19. Žalobcem napadené články bylo třeba posoudit v celém kontextu a s ohledem na jejich celkový záměr a vyznění. Měřeno úsudkem průměrně rozumného člověka nemohl článek zavdat příčinu k závěru, že žalobce osobně obdržel dar ve výši 1,26 milionu Kč a mohl jej užít pro osobní potřebu. Naopak je zcela zřejmé, že šlo o podporu závodního xxxho sportu žalobce. Nepodložené útoky na sociálních sítích jsou časté, jejich anonymním autorům na objektivitě nezáleží. Zveřejněné texty jsou v žalobcem napadených pasážích skutkovými tvrzeními, která mají pravdivostní základ. V upřesnění ze dne 6. 2. 2024 k článku „xxx. xxx“ ze dne xxx žalovaná uvedla zdroj své informace, kterým je výrok dárce v účetním dokumentu uloženém ve sbírce listin veřejného rejstříku. Námitce žalobce, že po upřesnění neměl v článku zůstat původní text, odvolací soud nepřisvědčil. Pokud se doplňuje či upřesňuje text, mělo by být patrné, jak původně zněl. Celkové vyznění článku je kritické vůči hospodaření [Společnost 1] ČR a jeho dceřiné společnosti, i vůči hmotné podpoře společnosti [Společnost 2], avšak do osobnostních práv žalobce nezasahuje.
20. Za situace, kdy nebyl prokázán protiprávní zásah žalované do práv žalobce, bylo na místě všechny žalobní nároky zamítnout. Žalobci je možno přisvědčit, že po něm nelze požadovat stejnou míru tolerance k veřejné kritice jako u jednoznačných typů osob, které si zvolily veřejnou dráhu, typicky u politiků. Nicméně zprostředkované využívání veřejných hmotných prostředků k provozování profesionální sportovní dráhy právem veřejný zájem přivolává a je relevantním důvodem, pro který o něm žalovaná informuje veřejnost. Žádný protiprávní zásah do osobnostních práv žalobce, práva na čest a na soukromí nebyl v projednávané věci zjištěn.
21. Odvolací soud souhlasí rovněž s právním posouzením žalobních nároků soudem I. stupně, odkazujícím na ustanovení § 81 a § 82 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen o. z.) a články 10 a 17 Listiny základních práv a svobody č. 2/1993 Sb. (dále jen LZPS). Soud I. stupně vážil právo na ochranu osobnosti a svobodu projevu a v projednávané věci dal správně přednost svobodě

projevu, neboť se její projev dotkl osobnostních práv žalobce přípustným způsobem. Vzal v potaz 1) povahu výroku jako skutkového, 2) jeho obsah a 3) formu, 4) postavení kritizované osoby, 5) okolnost, zda se výrok dotýká soukromé či veřejné sféry kritizované osoby, 6) chování kritizované osoby, 7) zda jde o výrok novináře a 8) v jaké situaci byl výrok publikován.

22. Čl. 7 odst. 1 LZPS stanoví, že nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena, přičemž omezení této nedotknutelnosti je přípustné pouze v případech stanovených zákonem. Dále čl. 10 LZPS zajišťuje právo každého jednotlivce na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a ochranu jména. Rovněž garantuje ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života. Čl. 10 odst. 3 uvádí, že každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
23. Odvolací soud je přesvědčen, že zveřejněný text měl pravdivý základ. Vyjádřil novinářskou zkratkou, že žalobce přijal v rámci své xxx činnosti dar od společnosti [Společnost 1]. Tento výrok nebyl způsobilý protiprávně zasáhnout do práv žádné osoby, i kdyby po ní nebylo možno spravedlivě požadovat vyšší míru tolerance k veřejné kritice jako od osoby veřejného zájmu. Tento základní argument je důvodem zamítnutí žaloby v celém rozsahu, včetně žalobního požadavku na odstranění textu. Pokud soud I. stupně dovodil, že žalovaná v šíření textu nepokračuje (odst. 37 rozsudkusoudu I. stupně), není její závěr podle odvolacího soudu přesný, neboť ponechání (závadného) textu na veřejně přístupných webových stránkách za jiných okolností je důvodem vyhovění odstraňovacímu výroku.
24. Z uvedených důvodů odvolací soud potvrdil napadený rozsudek podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, včetně akcesorického výroku o nákladech řízení.
25. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaná byla v odvolacím řízení úspěšná, proto má právo na náhradu nákladů za dva úkony – vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu, spočívající v odměně za zastoupení advokátem vypočtené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025, po 3 700 Kč dle ust. § 7, § 9 odst. 4, písm. d), § 11 odst. 1, písm. g) a k) tarifu a 2 x paušální náhrady hotových výdajů advokáta po 450 Kč dle ust. § 13 odst. 4 vyhlášky. Dále k náhradě náleží dle ust. § 137 odst. 3, písm. a) o. s. ř. 21% daň z přidané hodnoty, již je právní zástupce žalobkyně plátcem, a to ve výši ve výši 1 743 Kč. Celkem náhrada činí 10 043 Kč.
26. Dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. je žalobce povinen zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce žalované. Lhůta k plnění byla stanovena dle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř., a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 18. září 2025

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu